

ประตุมาร

พระเทพสิงหนุราชาจารย์

P16014

การปฏิบัติธรรมในสมัยก่อน อาตมาให้เก็บอารมณ์ นั่งในห้องของใครของมัน แต่สมัยนั้นคนน้อย อย่างมากก็ไม่เกิน ๓๐ คน ห้องมันจำกัด ที่เป็นห่วงเพราะว่า ผู้ปฏิบัติธรรม ทำไม่ได้ จังหวะ สภาวะไม่เกิด สภาวะเกิดขึ้น ไม่ใช่หมายความว่าต้องไปเห็นนิมิต ต้องการให้เห็นสภาวะในตนเอง สภาพการเป็นอยู่ของชีวิตนี้เป็นอย่างไร จะแก้ปัญหาตรงไหน คือจุดหมายอันนั้น พระพุทธเจ้าสอนให้เราเกิดแผนที่เดินทาง เดินทางโดยถูกต้อง ท่านกล่าวไว้ชัดเจนแล้ว อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ไม่แน่นอน เมื่อสมัยก่อนคนเก่าๆ จะรู้ อาตมานั่ง ๗ วัน ไม่เคยฉันท้าว ในโบสถ์เก่า แต่เราไม่ได้ทำอย่างนั้นแล้ว ก็เนื่องจากว่าเสียเวลาคนอื่นเขา อย่างนั้นเรียกว่า “พลสมบัติ” เราเข้าแล้วออก ยกตัวอย่างให้เห็นว่าเราเข้าพลสมบัติ สัก ๑๐ ชั่วโมง เหมือนนั่ง ๒ ชั่วโมง อันนี้เราเป็นห่วงท่านทั้งหลายที่ทำกัมมัฏฐานไม่ได้ผล มันไม่ใช่ของง่าย ต้องมีการสอบอารมณ์ได้อะไรบ้าง ได้ผลเป็นประการใด ที่เดินธุดงค์ไปลำบาก ๗ วัน ไม่ได้ฉันท้าวเลย ฝนตกบนยอดเขาจะไปบิณฑบาตที่ไหน ก็ต้องอดทนจึงจะอยู่ได้ เพราะวาลมหายใจจะเข้าแฉ่วเบาเหมือนคนไม่หายใจ แล้วอยู่ได้เป็นวันๆ ไม่มีอะไรเมื่อยปวด ถ้าเรากินยานอนหลับ หลับไปแล้ว แต่หลับไม่สนิท มันคิดอะไรต่อมิอะไร มันหลับเหมือนกัน แต่หลับๆ ตื่นๆ พอตื่นขึ้นมาแล้วจะเพลียมาก แต่ถ้าเราหลับในสมาธิของเรา นั่งสมาธิของเราถูกจังหวะ จะโคน เราก็อบายใจไปตามจังหวะ อย่าขัดกับจังหวะ จังหวะช้า จังหวะไว ไม่ใช่ของง่าย ที่เรามาทำกัมมัฏฐานนี้ ก็เพื่อรู้สภาวะของตนเอง ไม่ใช่ไปเห็นนิมิต เรื่องนอกประเด็น

พอทำหน้าที่เข้าถึงสมาธิ มันจะมีมารมาหลอกล่อให้เราเลิก หรือมายุให้รำด่าให้รำ เลิกเถอะ มาทำทำไมไม่เกิดประโยชน์ เป็นจิตของเราเองที่คิด ไม่ใช่คนอื่นมาบอก

เรา ตัวมารในตัวเราเอง มารไม่มีบาร์มีไม่เกิด มันคอยจะยุแหย่ให้เราเลิก ถ้าเราทำเลย
ขั้นนั้นไปแล้ว ไม่มีมาร มีแต่ตั้งใจปั๊บ ได้ผลปั๊บ ถ้าเราทำได้ สะสมมานานแล้ว รับรอง
คิดอะไรจะออกไปเป็นช่อง เหมือนเราเดินตามแผนที่ และถ้าเรามีลูกก็คนจะรู้แผนที่
ของลูกด้วย ว่าลูกคนนี้เป็นอย่างไร ทำกัมมัฏฐาน กลับไปพอลูกเกร ก็ไปดำไปว่าลูก
นั้นเป็นมารอันหนึ่ง อาตมาบอกกับพ่อแม่เขา อย่าไปตีลูกไม่เสียแน่ เขาจะเชื่อ
อย่างไรก็ช่าง พ่อแม่นิ่งกัมมัฏฐาน พอทำกัมมัฏฐานเข้าขั้น ๘๐ เปอร์เซนต์ ลูกกลับมา
ดีหมดเลย เลยไปเข้าใจผิดคิดนั่งไม่ได้ผลทำให้ลูกเสียคน บางคนนั่งรู้สึกเบื่อหน่าย
มาก มารมาผจญให้เลิก เพราะเราไร้บุญวาสนาจึงไม่สามารถเข้าขั้นนั้นได้ เขา
เรียกว่า “ญาณหอบเสื่อ” หอบเสื่อกลับบ้านทุกคน หากข้ามขั้นนี้ได้ ไม่มีทางเบื่อมีแต่
ทางขยัน คนที่มาปฏิบัติต้องผ่านประตูนี้ไปทั้งนั้น

การเบื่อนี้เป็นมาร เรานั่งสมาธิก็ผ่านประตูมาร มารนี้เป็นมารกิเลส มียักษ์เข้า
มา จะให้เลิก ทำนชนะด้วยชัยชนะมงคลคาถา ก็คือสมาธินั้นแหละชนะมาร พอชนะ
มารก็สะดุ้งขึ้นมา ก็เลยเอาพระหัตถ์มาวางบนพระเพลา เรียกว่า ปางสะดุ้งมาร หรือ
ปางมารวิชัย เพราะฉะนั้นถ้าเราเข้าขั้นชนะมารแล้ว จะทำอะไรดีหมด แต่เรายังไม่เข้า
ขั้น ถึงขั้นนั้นยังอยู่ขั้นต้น มันก็นึกเบื่อหน่ายอยากจะทำ เลิก ไม่อยากทำ อยากจะเที่ยวไป
เขาเรียกว่า “ญาณเสีย” รถเสียแล้ว มันเลี้ยวซ้ายไปเลย ไม่ยอมเลี้ยวขวา
เพราะฉะนั้นน่าเป็นห่วง การนั่งกัมมัฏฐานจะปล่อยไปตามเรื่องไม่ได้ บางคนมาเข้า
ห้องไปเลย ไม่ต้องมีครูอาจารย์ ส่งอาหารกัน แล้วปิดประตู ทำอย่างนี้ไม่ได้หรอกนะ
อย่างที่เคยสอนมาต้องมาสอบอารมณ์ ทีละคน บางทีถึงตีสาม แค่ ๓๐ คนเท่านั้น
แต่ก็หมดรุ่นไปแล้ว เช่น หมอชลอ นั่งได้ถึง ๘๔ ชั่วโมง ก็ได้ตายไปแล้ว พอถึง
๘๔ ชั่วโมงก็ปวดศรีษะเป็นกำลัง เราก็บอกให้กำหนดนะ คุณหมอก็กำหนด ปวด
หนอยๆ กินยาก็ไม่หาย อาตมาก็บอก ตายให้ตายซิหมอ แปลบขึ้นศรีษะแล้วก็หายเลย
พอหายก็ระลึกชาติได้

ในอดีตชาติหมอชลอเป็นลูกมอญที่ราชบุรี แล้วก็หนีพ่อแม่ไปเที่ยวบ้านเพื่อนกับ
พี่ชาย น้ำตกเขาเอราวัณ อำเภอศรีสวัสดิ์ จังหวัดกาญจนบุรี เพื่อนชวนไปปล้นเขา

แล้วพี่ชายฆ่าสามีตายคาบันได ให้หมอลอ ฆ่าภรรยาที่กำลังอยู่ไฟ เพื่อนของพี่ชาย บอกให้แทงลูกที่เกิดมาได้ ๗ วัน ตาย แล้วเอาค้อนพื้นที่เป็นไม้สะเกจูดไฟเผาบ้าน หมอลอ ระลึกชาติได้ตอนนั่งกัมมัฏฐาน แล้วก็ลืม อาตมายังจดไว้ทุกวันนี้ ต่อมาหมอลอ ไปค้าไม้ไผ่ไม้รวกที่จะต้องล่องแก่ง เลยถูกเขาฆ่าตายตรงนั้น ตรงที่ไปฆ่าเขามา เขาเลยต้องฆ่าบ้าง ฆ่าหมอลอ ในน้ำเลย ต้องลอยน้ำขึ้น ฆ่าพี่หมอลอคาบันได บ้านหลังนั้น อาตมานึกคิดว่า หมอลอ นี่ต้องตายโหงแน่ เพราะไปฆ่าเขามา ภรรยา หมอลอ คือ แม่ทองใบ ต้องตายด้วยเพราะหมอลอไปฆ่าเมียเขาด้วย แม่ทองใบไป ทำไร่ ตัดไม้รวกล่องแก่ง จังหวัดกาญจนบุรี ก็มีคนมาถามถึงลอ ว่าเป็นอย่างไรบ้าง มาถามกันหลายคน ก็พูดเสียจน แม่ทองใบเส้นประสาทแตก เพราะนึกถึงความหลังที่ ผ่านมา แม่ทองใบเลือดออก ทางปาก ทางหู ทางตา ทั้งที่จะทำบุญให้หมอลอ ใน วันรุ่งขึ้นแล้ว กลับมาตายคาที่เลย นี่เป็นกฎแห่งกรรม

เหมือนพระโมคคัลลา ก่อนไปนิพพาน ต้องให้เขาทูปก่อน โจรนั้นก็คือพ่อของเขา เมื่อชาติก่อน ภรรยาอายุให้สามีไปทูปพ่อที่แก่แล้วตาก็ไม่เห็น ทูปแล้ว พ่อเขาก็บอกว่า ฆ่าเราซะนะ เราแก่แล้ว อย่าฆ่าลูกเรา ลูกเราไปปัสสาวะในป่านี้ อย่าฆ่าลูกเราเลย เราชรักลูกเรามาก เहांนี้ พระโมคคัลลาก็คิดหันมุกกลับได้ ขอขมาลาโทษแล้วเอาพ่อกลับบ้าน แต่พ่อไปถึงบ้านก็ถึงแก่ความตาย ด้วยทนต์เจ็บปวดรวดร้าวไม่ได้ คือลูกนั่นเอง ขออโหสิกรรม ไม่เช่นนั้นไปนิพพานไม่ได้ ขนาดเหาะเหินเดินอากาศได้ พอใจเข้ามา ก็เข้าฌานสมาบัติ เพราะว่าสำเร็จหลายอย่าง ก็รู้เลยว่าโจรนั่นคือพ่อของเขาเมื่อชาติ ก่อน แต่ก็นึกในใจว่าตนต้องถูกฆ่าตายจึงจะไปนิพพานได้ ถ้าไม่โดนฆ่าตายไป นิพพานไม่ได้ นิพพานแปลว่าสูญกิเลสหมด เพราะเวรกรรมตามสนอง พระโมคคัลลา สำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้วยังโดนฆ่าตาย ถูกทูปกระดูกแตกหมดเลย พระโมคคัลลา เลยสำรวจจิตต่อกระดูก เขาเรียกว่า “โมคคัลลาต่อกระดูก” คาถานี้มีไว้สำหรับต่อ กระดูกคนได้ ต่อกระดูกเสร็จแล้ว ภาพหนึ่งก็ให้โจรทูปไป ภาพจริงก็ไปเข้าเฝ้า พระพุทธเจ้า ขอขมาลาเข้าสู่นิพพาน พระพุทธเจ้ารู้ว่าเป็นเวรกรรม ก็ให้เข้าสู่นิพพาน

นับประสาอะไร แค่พระโมคคัลลา พระพุทธเจ้ายังต้องมีเวรมีกรรมที่เสวยชาติ เป็นโคบาล วัวจะไปกินน้ำสกปรก โคบาลก็ตีวัวจะให้ไปกินน้ำหนองที่ใสๆ เท่านั้น พระพุทธเจ้ายังต้องรับกรรม ตอนเป็นพระพุทธเจ้าแล้ว จะเสวยน้ำเพราะหิวมาก พระ อานนท์บอกว่าน้ำนี้เสวยไม่ได้ น้ำสกปรกมากมีเยื่อวัวเยื่อควาย ต้องเดินไปอีก พระพุทธเจ้าต้องคอยแหงเดินไป กว่าจะถึงหนองน้ำใหญ่มีหมา ถึงจะเสวยน้ำได้ ฉันทิ ก็ฉันทินั้นก็ต้องมีกรรมอย่างนี้ ฉะนั้นเราทำกัมมัฏฐานต้องพบกรรมแน่ ต้องทำให้ เต็ดขาดอย่าทำเป็นญาณเบือหน่าย อาตมาเข้าพลสมบัตินานหลายครั้งแล้ว ไม่ใช่มีโรค ถ้ามีโรคต้อง เจ็ดวันมันคนละอย่าง เราแค่พลสมบัตินี้เองต้น ก็ได้หลายชั่วโมง แต่ก็ อาจจะใช้ที่ละ ๑๐ นาที ๒๐ นาที ได้ คือรู้เรื่องแต่ข้างใน ไม่รู้เรื่องข้างนอก ถึงได้ เป็นห่วงโยม สภาวะธรรมนี้สำคัญมาก บางคนเบือหน่ายอยากจะทำเล็ก ข้อเท็จจริงหัว เลี้ยวหัวต่อแล้วเล็ก เลยอดเลย ไม่ได้อะไรเลยต้องอดทนต่อไป ตายให้มันตาย

อาตมาเป็นห่วงเรื่องสภาวะ ขอให้ทำให้ได้สภาวะ เกิดขึ้น แล้วก็ตั้งอยู่ ดับไป ถ้าใครทำได้ก็เข้าขั้น มันไม่ยาก แต่มันยากที่บุญวาสนาที่อาตมากล่าวไว้ เงินทองซื้อ ความดีไม่ได้ ซื้อความสำเร็จไม่ได้ แต่บุญกุศลที่เราทำนั้น สามารถได้ความดีในตัว และได้ความสำเร็จในชีวิต ถ้าเราขาดบุญวาสนาแล้ว ก็หมดทางที่จะดีได้ ถ้าทำได้ตั้ง สติได้ การที่เราโกรธ และผูกพยาบาท มันจะค่อยๆ เบาบาง หายไปอย่างน่าอัศจรรย์ แล้วความดีจะมาแทนที่ ชีวิตนี้จะแจ่มใส ทำให้เรานึกถึงบุญกุศลได้ง่าย คนที่ไร้บุญ กุศลนั้นจะคิดเรื่องนี้ไม่ออก บอกไม่ได้ใช้ไม่เป็นแน่นอน

การปวดเมื่อยนี้ก็เป็นกรรมอันหนึ่งเหมือนกัน บางคนปวดแทบร้องไห้ เหมือน กระจกจะแตก เดียวจะรู้เลยว่าเราไปฆ่าสัตว์ตรงไหน ไปทำสัตว์อะไรไว้บ้าง หรือไปตี หลังสัตว์ให้หักไว้อย่างไร เช่นนี้เป็นต้น

เพราะฉะนั้นการปฏิบัติกัมมัฏฐาน จึงมีประโยชน์แก่ชีวิต ใครทำใครได้ ใครไม่ ทำก็ไม่ได้ เราจะไปบอกว่า เราไปแล้วทั้งบ้าน ไม่ได้ ต้องต่างคนต่างกันทำ สร้าง ความดีให้แก่ตนเอง ให้ได้ ถ้าเราเป็นพ่อแม่ก็พยายามแม่เมตตา ถ้าเป็นสายโลหิตอัน เดียวกัน ก็จะถึงลูกถึงหลานได้